

Sygnatura akt IV Ka 408/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 sierpnia 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Waldemar Majka (spr.)
Sędziowie :	SSO Ewa Rusin SSO Adam Pietrzak
Protokolant :	Ewa Ślemp

przy udziale Barbary Chodorowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu dnia 6 sierpnia 2014 roku

sprawy **M. R.**

syna W. i L. z domu L. urodzonego (...) w S.

oskarżonego z art. 157 § 1 k.k., art. 190 § 1 k.k., art. 288 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 14 marca 2014 roku, sygnatura akt III K 159/13

I. uchyla zaskarżony wyrok w zakresie czynów opisanych w punktach I i III jego części wstępnej i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy stwierdzając, iż koszty procesu w tej części ponosi Skarb P.;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. G.z Kancelarii Adwokackiej w W. 516,60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Sygnatura akt IV Ka 408/14

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Wałbrzychu oskarżył M. R. o to, że:

I. w dniu 15 października 2012 roku, w S., woj. (...), poprzez uderzanie pięściami po głowie i ciele oraz kopanie R. D., spowodował u niego złamanie trzonu I kręgu lędźwiowego, co naruszyło czynności narządów ciała na czas dłuższy niż dni siedem, to jest o czyn z art. 157§1 kk,

II. w dniu 15 października 2012 roku, w S., woj. (...), groził R. D. pozbawieniem życia przy czym groźba ta wzbudziła w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona, to jest o czyn z art. 190§1 kk,

III. w dniu 15 października 2012 roku, w S., woj. (...), poprzez przewrócenie do góry kołami przyczepki marki N., spowodował liczne pęknięcia klapy przyczepki, pęknięcie odblaskowego trójkąta, pęknięcie klosza lampy, pęknięcie lewego błotnika oraz liczne pęknięcia boków przyczepki powodując straty o łącznej wartości 656 zł na szkodę R. D., to jest o czyn z art. 288§1 kk.

Wyrokiem z dnia 14 marca 2014 roku (sygnatura akt III K 159/13) Sąd Rejonowy w Wałbrzychu oskarżonego M. R. uniewinnił od popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt I,II i III części wstępnej wyroku, tj. występków z art. 157§1 kk, art. 190§1 kk i art. 288§1 kk, zaliczając wydatki poniesione przez Skarb Państwa na rachunek Skarbu Państwa.

Sąd orzekł o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu przez adw. A. G., zasądzając na rzecz jego kancelarii od Skarbu Państwa kwotę 929,28 złotych.

Wyrok powyższy zaskarżony został apelacją Prokuratora Rejonowego w Wałbrzychu w całości na niekorzyść oskarżonego, a skarżący wyrokowi temu zarzucił:

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mający wpływ na jego treść polegający na niesłusznym przyjęciu, iż na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego nie można przyjąć sprawstwa i winy oskarżonego co do popełnienia zarzucanych czynów, albowiem:

- nie można wykazać, iż oskarżony przewracając przyczepkę należącą do pokrzywdzonego „do góry nogami” miał zamiar ją uszkodzić albo na to się godził, a więc działał w zamiarze umyślnym niezbędnym do przypisania sprawcy występkę zniszczenia mienia, podczas gdy prawidłowa ocena zachowania oskarżonego, który jak sam wyjaśnił przewrócił przyczepkę samochodową wskazuje na to, iż biorąc pod uwagę jej ciężar, gabaryty i tworzywo, z którego jest skonstruowana co najmniej musiał godzić się na spowodowanie jej uszkodzenia i w związku z wyceną biegłego w zakresie wysokości szkody jego czyn bez wątplenia wyczerpał znamiona wykroczenia opisanego przez art.124 kw,
- słowa wypowiedziane przez oskarżonego „ja ci pokażę, ja cię dopadnę” nie zawierają groźby pozbawienia życia, podczas gdy sytuacja, kontekst ich wypowiedzenia, a następnie użycie względem pokrzywdzonego przemocy bezsprzecznie wskazują, iż stanowiły one groźbę karalną, która została zresztą niezwłocznie zrealizowana poprzez użycie przemocy względem pokrzywdzonego i spowodowanie obrażeń jego ciała,
- obrażeń ciała doznanych przez pokrzywdzonego nie można uznać za będącymi efektem działania oskarżonego albowiem na podstawie zeznań, wyjaśnień i opinii sądowo lekarskich pojawiły się nie dające usunąć się wątpliwości co do okoliczności i przyczyn ich powstania, podczas gdy poczynione ustalenia bez wątplenia wskazują, iż pokrzywdzony doznał w dniu zdarzenia złamania trzonu I kręgu lędźwiowego i mógł powstać od kopnięcia, co jak wyjaśnia z zeznań pokrzywdzonego miało miejsce,

a podnosząc wskazane zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja jest w części zasadna.

Rację ma skarżący wskazując na niedomagania wyroku w zakresie orzeczeń dotyczących czynów kwalifikowanych z art.157§1 kk i art.288§1 kk. Sąd I Instancji co prawda przeprowadził obszerne i wnikliwe postępowanie dowodowe jednak nie sposób zaakceptować oceny tychże dowodów.

Jeżeli chodzi o naruszenie czynności narządu ciała pokrzywdzonego, to sąd I instancji niewątpliwie acz błędnie skupił się jedynie na skutku w postaci złamania trzonu kręgu lędźwiowego wywodząc, iż na skutek działania oskarżonego spowodowanie tego obrażenia u pokrzywdzonego jest wysoce wątpliwe. Z wnioskowaniem tym można się zgodzić mając na względzie wnioski opinii biegłego M. B. (k.228), jednakże nie zwalnia to od dokonania oceny zachowania oskarżonego w toku zdarzenia. W treści zarzutu opisano w ramach czynności sprawczej zadawanie razów po głowie i ciele oraz kopanie pokrzywdzonego. Niezależnie zatem od zakresu skutku stwierdzonego u pokrzywdzonego sąd I instancji winien przeanalizować jakie działania pozostawały dziełem oskarżonego pamiętając o treści art.399 kpk, który daje możliwość przypisania czynu po zawężeniu zakresu ustawowych znamion. Analizując ustalenia faktyczne poczynione przez sąd I instancji (k.293-294) dziwić musi uniewinnienie oskarżonego skoro ustalono, iż oskarżony kilkakrotnie uderzył pokrzywdzonego w klatkę piersiową i barki, a w wyniku szarpania za odzież doprowadził do przewrócenia także pokrzywdzonego. Już tylko takie ustalenia pozwalają rozważać odpowiedzialność oskarżonego w kategoriach art.217§1 kk czy art.157§2 kk.

Nie przekonuje również wywód uzasadnienia zaskarżonego wyroku dotyczący zarzutu uszkodzenia rzeczy. W tym zakresie niewątpliwie odpowiedzialność oskarżonego rozważać należy w kategoriach art.124§1 kw mając na względzie szacowaną wartość przyczepy jak i uszkodzeń i kosztów ewentualnej restytucji. Warto przypomnieć, iż zniszczenie czy uszkodzenie rzeczy może być dokonane wyłącznie umyślnie, co nie wyklucza zamiaru ewentualnego. O ile przemieszczanie przyczepy na kołach stanowi czynność normalną i zgodna z przeznaczeniem rzeczy, o tyle wywrócenie przyczepy do góry kołami prowadzić może do jej uszkodzenia. Człowiek przeciętnie rozgarnięty dokonując takiej czynności co najmniej godzi się na wystąpienie uszkodzeń, zwłaszcza kiedy ma do czynienia z przyczepą silnie wyeksploatowaną, jak w niniejszym wypadku, co było zauważalne na pierwszy rzut oka również dla oskarżonego.

Nie można natomiast podzielić argumentacji apelacji prokuratora w zakresie kwestionującym uniewinnienie od zarzutu z art.190§1 kk. Skarżący skupia się w wywodach uzasadnienia apelacji na treści sformułowań kierowanych do pokrzywdzonego, które miały być dziełem oskarżonego, zupełnie ignorując ustawowe znamię zaistnienia obawy spełnienia gróźby. Sąd I instancji wykazał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (k.304-307), że obawa taka u pokrzywdzonego nie wystąpiła, co wynika zarówno z jego butnych deklaracji jak i zachowania po wypowiedzeniu rzekomych gróźb. Na marginesie godzi się zauważyć, iż apelujący podejmując próbę wykazania, iż groźba miała miejsce i niezwłocznie została zrealizowana de facto przywołuje argumenty, przemawiające za uznaniem, że groźba stanowi czyn współlukarany uprzedni do czynu następczego, którym miało być uszkodzenie ciała. Gdyby przyjąć taką argumentację oskarżonemu nie sposób byłoby przypisać występku z art.190§1 kk.

Wobec powyższego zaskarżony wyrok w tym zakresie należało utrzymać w mocy (art.437§1 kpk), zaś koszty procesu w tej części ponieść Skarb Państwa (art.636§1 kpk).

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd I instancji ponownie oceni zachowanie oskarżonego w starciu z pokrzywdzonym R. D. mając na względzie powyższe uwagi nie zapominając o rozważeniu nieumyślności działania oraz brzmieniu art.399 kpk. Jeśli zaś chodzi o uszkodzenie rzeczy oceni zachowanie oskarżonego w kategoriach art.124§1 kw.

Na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz.U. nr 16 poz. 124 ze zm.) oraz § 14 ust. 2 pkt 4, §2 ust.3 i § 19 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. nr 164 poz. 1348, ze zmianami), zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. G. 516,60 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.